

תשובת רבי

מסקים

עקיבא אינר

5

אכל כדי שציעה דהקען חרי דרעגן וסגדול חד דרעגן, עי
צדריהם מנייה (דף י"ט ע"ב), וקשה לי, הא חזיק דגדול
שאכל כזית יכול להוילא לגדול שאכל כדי שציעה, דהוא
צרכת הוולות ומדינא חף צלל אכל כלל יכול להוילא, אלא
דצני שאכל כזית וזכה האסמכתא דואכלת וצנעת מי
שאכל הוא ירך, איכ גס צקען שאכל כזית דשיך צ"י
ואכלת וצנעת מי רחוי להוילא לגדול שאכל כדי שציעה,
ואזני וועב צז רק חקרן דקטנות דהגברא צעלוו ללו
צר חיותא דמלוה כלל, ואיכ מוילא יכול להוילא לגדול
שאכל כזית, ולא ווקרי צ"י דרעגן דמס שאזני ומחוי עתה
וולד קלא אכל רק כזית וזו אינו ווקרי, דמינן צר חיותא
ווקרי לזי יאכל. וימל להוילא לצרי חיותא דאורייתא וברכ.
וגיל דזו כוונת הראשם שהציא המגיד (ס"י תרפ"ט
סק"ד), ומיש שס הטעם דצידו לאכול כדי שציעה
נראה לעיני דזו הטעם ליקוד הדין דגדול שאכל כזית
שיכול להוילא לזי שאכל כדי שציעה, דאף דאזני דוועה
לפוער ודוועה דילא מוילא, דהתם החיות מוטל עליו וולד
עליו ואין לו ווקוס לספער וזוהו אלא דכבר ילא וזו ווקרי
צר חיותא ריכול להוילא אחרים, אצל צהורין דכל זון קלא
אכל לא ווקרי צר חיותא דאזני ומחוי צלל לזי חיו, צר
לאכול כדי שציעה, וזוהו הכי הטעם דמינן ווקרי צר
חיותא כיון דצידו לאכול כדי שציעה ולסתחית צצהורין
ודצרי חוקי הפיל לצי.

מודה נראה צדור דקען שהתפלל וילא ידי קידוש דאורייתא
יכול להוילא לגדול שהתפלל שמוחיי קידוש ודרעגן
ולא ווקרי הקען צ"י דרעגן, וכיכ.

וראתי עוד להגאון דעול מרעצת צפי הפיל דילא לדון
דצדרי חדש, דאזני שצבר התפלל לזי להוילא
לאשה דלא התפללה, דהוא מחוי דרעגן ולא חסיק לה
ומחויא דאורייתא, דהא דילא מוילא הוא מנעם ערצות,
וקשים אינן צכלל ערצות כמיש הראשם צרכות, אלא
דומקתק דלפער ערצות דאכנים גס על הכשים, רק
כשים דעליון אינן ערצות, עיש, ולצדרי חדש שילא דזי
קידוש אינה יכולה להוילא לאחרות שלא ילאו.

ולא נראה כן דאין חילוק כלל צין איש לאשה לענין
ערצות, ולא מלינו צקוס דוכתא דצאשה לא יהיה
הדין דאזני מוילא, והרי גבי יכא וולכא וולכתא
דכריי כפתא משנע דאזני שמוען צן שטח אוכל כזית
הי מוילא אוחה, והא אס כשים מחויצות צצהורין
ומדאורייתא וזה וזכר שאכל כזית, הא הוא חיותא דרעגן
והיא חיותא דאורייתא, ואחיקן עלה רק מדין ילא מוילא,
הרי דגס לגבי אשה אחריקן ילא מוילא, ודומק לומר דהיא
לא אכלה כדי שציעה [וזל שגאור כמי הל דאזני ערצ על
אשה, ואיכ נפשו על כל פנים סמיקתו צזה הסד].

אלא נראה לעיני דכוונת הראשם לחלק צין ילא מוילא
וצין אינו מחוי צמלוה וז, ומשים חף שהוא כצב ילא
צמי שמוחיי צ"כ צמלוה וז, ומשים חף שהוא כצב ילא
לעלמו מוילא לאחרים, אצל צמלוה שאזני צר חיותא כלל,
דהיינו לפי הלך דכשים אינן חייבות צצהורין ומדאורייתא
אינן ערצות על מלוה דצהורין, אצל צמלוה דכשים חייבות
גס הנה צכלל ערצות, ושיך צזו צ"כ דינא דילא מוילא.
וגראה זי רחי צדורה לזא דאזני כפרש כוונת הראשם
כפשוטן, דעמאל דאשה אינה מוילא היכא
שאזני מחויצת דצדרי חף דהדין אס ילא מוילא, היינו

מזוס דאין ערצות כשים, יקשה הא וזוהו צמלוה (דף
י"ט ע"ב) דחשך הסודצרי ואינו שומע למיד דאזני לא השומע
לאזני לא ילא אי להוילא אחרים צמלוה דהוא ווקרי אינו
מחוי צדרי כיון דאזני להשומע לאזני, והרי קייל גבי
חקיעת שופר דחשך הסודצרי ואינו שומע אי להוילא אחרים
(צ"ע סימן תרפ"ט) והיינו ג"כ כיון דהוא אינו מחוי צ
בתקיעת שופר, וזוהו יקשה דמינן מדין ילא מוילא דצז
לימל לחיותא דסראש, דהא וזיירי צאכנים, אצרי כדצרינו
דאין הסד צין אכנים לנשים, אצרי כדצרינו דאין הסד
צין אכנים לנשים, אלא דהעיקר דצמלוה שאזני צר חיותא
כלל, אין צמלוה וז דין ערצות כלל.

ומיש הכוונת צהנים (ס"ק ס"י ל"ז) וילא דאזני קען דוקא
שהוא צן י"ג שנים ויום אחד, לא הצנתי דהא
ומדאורייתא חייב, ואף דצדרי ולא הצני צ"י שניות הא
דמדאורייתא חייבין שומע כשרו, ואיכ איך שיך צזו דאזני
לוקם לזי חסילין דומעו דמדין חיוך לצד הוא.

ולמיש הצ"ש אצרי (ס"י קריס), דאזני צ"ש קודם
מלכות שרי דהס שומע צעלמוה ואחר מלכות
שרי עוד עומדים צ"ש הסמס ולא מלמוה צו אחרות דצז
ל"ח לנשרו, דאזני השומע לא כשרו, צדרי שניות גמורות
לא היו נשכים, איכ י"ל דמיירי צכסיג דעדין דאזני
קען הוא.

גם יש לומר דדוקא היכא דאזני חשך דעובר צידים על
דאורייתא כגון שקדש אשה דאזני חזיקו לקען וכיוצא
דאין הקידושין חזין חשך ציד"י חזיקו להכנס לאחר וכן
לענין אכילת צ"כ כמו שכתב המג"א צהא חייבין לשמח
כשרו אצל צציעול מלוה צצז ואל חשך לא חייבין לנשרו,
ול"ע לדינא:

עקיבא

סימן ח

לדבר רבי אברהם ג"י בקיץ מעוריש

על שאלתו מי שאינו יודע שזו מלאכת חסיד אס
ומחייבים להפרישו.

בפרק כילד הרגל (דף כ"ז ע"ב) אומר רבה היתה
אזן מונחת צחיקו וכי לענין שבת מלאכת
ומחשבת אסרה תורה, וקשיא לי הא צחוקי צצבת פרק
כלל גדול [דף ע"ב] ד"ה כתבון וכי ותולית דצריהם
דנכתבין לחתוך חלוש היינו שרים קצור דהוא חלוש והיה
ומחזר ווקרי נעשה ומחשבתו, אלא דפערור מנעם אחר
ווקרי דאזני חזר צה פרע לומחשק, וזו צכלל חסידים
דאזני קצר צהמה וז חילין והיתה קדשים ושמחו צחוק
דפערור, ואס נכתבין לחתוך ומחזר וז ומחזר ומחזר אחר
צכסיג צעלמוה חיי, דאזני נכתבין לשמח צחוק קדשים וז
צחוק ושמח צחוק קדשים אחר צחוק חיי, אצל צצבת
פערור דלא נעשה ומחשבתו קלא רלס לחתוך וז עיש, איכ
סכא דהיה האזן צחיקו ולא ידע וזה דחשך דאזני עשה
כלל מלאכה, צלל עמאל דמלאכה ומחשבת פערור דלא
גרע ווקצב שהוא חלוש וכוונל ומחזר.

ואף דצמח ג"כ לא נעשית ומחשבתו דאזני לא רלס כלל
צכסילת האזן, וזי הא ל"ל לטעמא דמלאכה
ומחשבת, דאזני צעלמוה פערור מנעם ומחשק.
ועיין

משה
דף
הא חסיד
דכסיג דז

אבל
תלו
המחשבה
(הא) צמה

דף
לזו
דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג

דף
דכסיג
דכסיג
דכסיג
דכסיג